

Medzinárodná škola Zlatého Kríža s Ružou
LECTORIUM ROSICRUCIANUM

ÚVOD DO UNIVERZÁLNEHO UČENIA

List č. 9

TRANSFIGURÁCIA (2. ČASŤ)
ALCHYMICKÝ PROCES

Tajomstvo premeny

Alchýmia

Pád

Prapôvodná idea – praformula

Obnovenie padlého nositeľa svetla

Reakcia duchovného atómu

Pôsobenie duchovnej školy

Pôsobenie novej svetelnej sily

Medzinárodná škola Zlatého Kríža s Ružou
Lectorium Rosicrucianum
Křesomyslova 599/8
140 00 Praha 4
www.rosicrucianum.org
lectorium@rosicrucianum.org

copyright © 2020 Lectorium Rosicrucianum

TRANSFIGURÁCIA (2. ČASŤ) ALCHYMICKÝ PROCES

V minulom liste sme písali o transfigurácii. Táto výmena osobnosti je cieľom cesty, ktorý možno dosiahnuť pomocou endury, t. j. prekonaním prírodných síl v mikrokozme a súčasným znovuzrozením pravého človeka.

Tajomstvo premeny

Apoštol Pavol vyjadruje tento cieľ Evanjelia takto: „Hľa, odhalím vám tajomstvo... budeme premenení... Pominuteľné si musí obliecť nepominuteľnosť, smrteľné nesmrteľnosť... Potom sa naplní, čo je napísané: Smrť je pohltená víťazstvom.“ (1. Korint., kap. 15).

Tieto Pavlove slová sú kľúčovou myšlienkou Evanjelia. Vyjadrujú znovuzrodenie človeka k pravému životu, návrat k životu, ktorý je v dokonalom súlade s ideou stvorenia. Na tento cieľ sa teda väčšinou nevedome zameriava veľká časť aktivít ľudstva. Túžba po zmene je vrodená všetkým ľuďom. Avšak „ja“ – v nepochopení pravého pozadia života – sa usiluje individuálne aj kolektívne o stále väčšiu moc a veľkoleposť.

Neodvratne však platí zákon: Len ten, kto chce svoj život stratiť kvôli Ježišovi, nájde ten iný, pravý život. Avšak len málokomu sa odhaľuje hlboký zmysel a nevyhnutnosť týchto slov. Ostatným zostáva v ich sebaotvrdzujúcom živote táto úzka brána k pravému životu zatvorená. Smrť nakoniec urobí tejto falošnej životnej túžbe koniec a nikto jej nemôže uniknúť.

Čo znamená Pavlov prísľub nesmrteľnosti?

Čo ho k takému prehláseniu opravňuje?

Pokusíme sa vám to vysvetliť a pritom objasniť niekoľko základných kozmických zákonov pôsobiacich aj v mikrokozme a pri jeho znovuzrození.

Alchýmia

Základom našej podivuhodnej planéty, z ktorej poznáme len veľmi malú a nami disharmonicky utváranú časť, je božská alchymická formula, ktorá pôsobila za všetkých čias a pôsobí aj dnes. Jej účinnosť je vyvolaná božským Duchom a vyjadruje sa v prasubstancii, v oceáne atómov. V nej sa v nepredstaviteľne dlhých časových úsekoch uskutočňuje tá jediná praidea. Praidea umožňuje vznik pôvodnej duše. Táto pravá duša je zjavenou formou univerzálneho Ducha, nositeľkou svetla. Prasubstancia vyplnía mohutný, nekonečný medziplanetárny priestor. Je to večné more božskej životnej plnosti, univerzálna matéria magica, pomocou ktorej je možné každé zjavenie. Všetky predstaviteľné i nepredstaviteľné prvky, látky a sily sú v tejto prasubstancii potenciálne obsiahnuté. V tomto mori vody života sa teda prejavuje to, čo známi nazývajú „Veľkým dychom“. Je to nepoznatel'ný Duch, „Boží dych“, ktorý tieto záplavy vôd uvádza do pohybu a núti ich k prejavu. Pôvodné, adamitské ľudstvo sa na tomto prejavovaní podieľalo. Vo svojom stave bytia bolo nositeľom obrazu božského zjavenia, vyjadrovacou formou pravej duše. Pôvodný človek bol nazývaný Manas, mysliteľ, ktorý ako duchovná bytosť transformoval myšlienky Boha, tzn. že v mocnom laboratóriu svojho mikrokozmu nechával ožiť sily prasubstancie a prepožičiaval im podobu.

Pád

Časť tohto pôvodného ľudstva sa však od božského plánu odtrhla a tým stratila svoju existenciu v prapôvodnej idei vesmíru. Táto časť ľudstva postupne klesala na úroveň javov, ktoré sama vytvárala a bytostne sa spojila s látkou svojho stvorenia. Odtrhnutá od božského tvorivého plánu sa ľudská bytosť stala otrokom svojich vlastných výtvorov a je ním dodnes. Človek pozvoľna strácal bezprostrednú spomienku na pôvodný stav, plne sa utápal v materii a klesal hlbšie než ktorýkoľvek z jeho výtvorov. Dnes už nie je Manasom, mysliteľom, ktorý uskutočňuje plán svojho Stvoriteľa, ale prírodným zjavom, úplne ovládaným prírodnými silami.

Tak sa ľudská životná oblasť zvrhla, rajska záhrada sa stala divočinou. Padlé ľudstvo bolo v rozsahu svojho pôsobenia obmedzené na veľmi malú časť planéty Zem. Mikrokozmos, kedysi tvorivé laboratórium podľa Božieho plánu, dnes už nie je miestom života, ale miestom stále sa opakujúcej smrti.

Prapôvodná idea – praformula

Avšak pôvodná idea podľa božského princípu zostáva ďalej spojená so svojou manifestáciou, aj keď je natoľko skazená a zvrhľá. Ľudská bytosť síce stratila spojenie s božským životným poľom, ale jeho pôvodná ohnivá duchovná prirodzenosť v ňom zostala skrytá a sústredila sa v poslednom atóme pôvodnej vznešenosti. V tomto praatóme alebo v duchovnej iskre je latentne ukrytá mocná sila, ktorá je schopná znovu stvoriť nebeského človeka.

O túto skutočnosť sa opiera celé tajomstvo spásy, nezmerateľná hĺbka Pavlovho prisľúbenia života. Ona oprávňuje jeho výzvu k obnove. Každý pokus o túto obnovu by bol však naivným počínaním, keby základ našej planéty netvorila tá jediná praformula, ktorá nás poháňa k realizácii nositeľa svetla, pôvodnej duše, a keby mikrokozmičká bytosť nebola vďaka atómu iskry Ducha tejto realizácie schopná. Takto však Pavlova výzva k obnove zodpovedá najvyššiemu rozumu, ba zmyslu života vôbec.

Dokiaľ človek tomuto zmyslu nezodpovedá, dokiaľ zo svojho praatómu nevytvára opäť pôvodnú dušu, ale utápa sa vo veciach tohto sveta, bude tiež silami tohto sveta drvený. Potom pôsobí a žije proti vesmírnemu životnému princípu. Až snaha o opätovné nasledovanie božskej alchymickej praformule zbaví mikrokozmičkú bytosť jej pút. Praatóm odpovie aj na najmenší pokus človeka „ja“ o zastavenie jeho svojvoľnej, sebaotvrdzujúcej aktivity. Ak urobí vracajúci sa syn len jediný krok, vyjde mu Otec dva kroky v ústrety!

V tomto úsilí vystihnúť a nasledovať božskú praformulu sa však skrýva tiež veľké nebezpečenstvo. Človek sa neustále veľmi snaží obnoviť pôvodný životný stav z vlastnej sily. Čo všetko už nebolo v tomto zmysle podniknuté za účelom zmien a vylepšenia! Ale táto snaha je nereálna, pretože sa nezakladá na pláne a sile, ktoré sú k dispozícii v praatóme. Smrteľné nemôže nikdy urobiť nesmrteľným to, čo je tiež smrteľné. To najvyššie, čo môže človek s vedomím ja dosiahnuť, je istá morálka a idealizácia. Ale morálka a ideály sú zároveň styčnými bodmi veľkého bludu. Tvrdošijná snaha realizovať ideály pripútava človeka k svetu ilúzií. Je nabádaný realizovať božský život tu, v našom svete, a pri tom sa zaplieta stále viac do svojej pozemskej egocentrickej existencie.

Obnovenie padlého nositeľa svetla

Znovuvytvorenie padlého svetlonosa ale nie je pozemský, ale duchovný proces. Je to skutočne kráľovské umenie. Preto tento proces začína Duchom, atómom iskry Ducha ako základňou. Len

tento zlatý elixír, čakajúci uprostred mikrokozmu, dokáže premeniť olovo prírody na zlato Ducha.

Praatóm má žiarivú, prenikajúcu schopnosť. Ak začne opäť pôsobiť, vychádza z neho sila, ktorá v ľudskom tele premieňa a transmutuje bunku za bunkou.

Tento proces bol túžobným priáním pravých alchymistov stredoveku. Ako prastará posvätná veda nemala táto pravá alchymia nikdy za cieľ vyrábať rýdze zlato, ani predlžovať život na tejto zemi, ale naopak, vytvárala duchovnú bázu pre znovuzrodenie z vody a Ducha, o ktorom hovoril Ježiš k Nikodémovi.

Ak teda znovuzrodenie nie je obyčajnou filozofickou abstrakciou ani náboženskou emóciou, ale organickým procesom obnovujúcim celú štruktúru osobnosti a mikrokozmu, potom sa vynára otázka, aký charakter majú tieto telesné procesy.

Z božského poľa Ducha k nám prenikajú štyri druhy žiarenia. Označujú sa tiež ako štyri sväté pokrmý alebo v starých podaniach ako manna, či prána. Sú to skutočne tvoriace, vyživujúce a udržujúce sily toho, čo bolo splodené Duchom.

Je to pôvodná životná látka, z ktorej je tiež vybudované božské životné pole, a preto je pochopiteľné, že sa znovuzrodenie pravého človeka musí uskutočniť z tej istej substancie. Hľadajúci človek, nevedome vedený nutkaním praatómu, sa v určitom psychologickom okamžiku s touto prasubstancionálnou silou spojí. Stretne sa s nejakou duchovnou školou. A i keď sa možno nedá hneď hovoriť o vedomom poznaní, tak predsa len tento dotyk nášho zapôsobí. Podľa hĺbky zážitku sa potom tento človek k duchovnej škole buď prikloní alebo ju odmietne.

Reakcia duchovného atómu

Aj keď je pozitívna reakcia spočiatku minimálna, je isté, že nastal základný obrat. Atóm iskry Ducha, ktorý sa stal znova aktívnym, vyvolá v ľudskom systéme žliaz určitú reakciu. Najprv je oživená činnosť brzlíku alebo týmusovej žľazy za hrudnou kosťou a tá potom odovzdáva do krvi substanciu, ktorá pozvoľna nanovo ovplyvňuje myslenie, túženie a jednanie. Toto prvé pôsobenie ale ešte nevedie k trvalému výsledku, lebo hormón týmusovej žľazy je neutralizovaný a vylučovaný systémom sleziny a pečene, ktorý je ešte voči tomuto procesu nepriateľský. Niekedy sa zdá, akoby tento človek bol ešte vždy tým predchádzajúcim prírodným človekom. Avšak malá iskrička zapálená dotykem Gnózy tlie ďalej a pri ďalšom dotyku, ktorý bude s istotou nasledovať, môže zosilniť na planúcu iskru.

Tak nasleduje jeden dotyk Gnózy za druhým, až sa raz toto pôsobenie stane vo vnútornej sekrécii, a tým i v krvi, a celom telesnom systéme človeka trvalým. Hlava, srdce a krv sú tak oživené novým elixírom, ktorý naši predchodcovia na ceste označovali ako „zázračný liek“. My hovoríme tiež o sile Svätého Ducha, ktorá živí obnovenú novú dušu a je v najvyššom zmysle uzdravujúca, to znamená posväcujúca.

Tieto procesy si nesmieme v žiadnom prípade vysvetľovať abstraktne, filozoficky alebo mysticky, lebo pôsobia veľmi konkrétne až do biológie a anatómie tela.

Pôsobenie duchovnej školy

Práca duchovnej školy sa neobmedzuje na číre filozofické úvahy, ani sa nestráca v mystickom pohnutí. To všetko necháva kandidát transfigurácie za sebou. To všetko patrí ku skúsenostiam v tomto alebo v minulom živote. Ten, kto sa po vážnom zamyslení rozhodne ísť cestou, od samého začiatku sa duševne a telesne mení, lebo cieľom je dosiahnutie úplne inej existencie.

Telesné funkcie sú pre cestu transfigurácie nevyhnutným predpokladom. Preto duchovná škola s takým veľkým dôrazom poukazuje na to, že cesta transfigurácie môže byť začatá iba tu a teraz, na tomto svete. Na onom svete vzhľadom k strate telesnosti chýba predpoklad pre cestu. V prírode zrodená osobnosť je v tomto procese nevyhnutný, potrebný nástroj.

Napriek tomu však silami pozemského tela nemôže byť nič dosiahnuté. Povedali sme už, že smrteľné sa samé nemôže urobiť nesmrteľným. Do pôvodného sveta nemôže to smrteľné nikdy vstúpiť. Len ten kto sa úplne a celkom zverí Gnóze, kto má odvahu v nej úplne zaniknúť, vytvára predpoklad pre zrodenie novej duše a novej osobnosti. Čas a priestor ako ohraničenie prírodného vedomia potom začínajú pre tohto človeka strácať význam.

Ďalší priebeh procesu transfigurácie je príliš rozsiahly, než aby mohol byť opísaný na tomto mieste. Len krátko je tu ale ešte zmienených niekoľko vecí týkajúcich sa telesného systému.

Pôsobenie novej svetelnej sily

Ak môže v žiakovi duchovnej školy na základe jeho vhl'adu a oddanosti pôsobiť gnostické žiarenie, potom je v princípe obnovená jednota hlavy a srdca, ktorá pádom Lucifera zanikla. V pôvodnom božskom poriadku mal Lucifer, teda hlava, úlohu odrážať svetlo vychádzajúce z praatómu v srdci. To je tiež význam slova Lucifer, ktoré znamená svetlonos. Keď ale chcel byť svetlonos sám svetlom, došlo medzi hlavou a srdcom k roztržke a božské svetlo už nemohlo byť prijímané. Kedykoľvek chce byť zrkadlo samé svetlom, nastáva zásadný rozvrat. Preto je pochopiteľné, že prvým krokom k návratu je obnovenie spojenia hlavy a srdca v pôvodnom zmysle.

Ak je táto podmienka regenerácie splnená, prúdi nová tvorivá a podnecujúca sila celým nervovým systémom človeka, až nakoniec dosiahne plexus sacralis, sféru pôsobnosti podvedomia. V podvedomí sú uložené všetky skúsenosti kozmického vedomia spolu so všetkými skúsenosťami, ktoré vykonali obyvatelia mikrokozmu. Podvedomie je dole prúdiacou gnostickou silou uvedené do nového stavu. Karma je napadnutá a zničená. Takto premenený plexus sacralis tvorí bránu k obnoveniu celého mikrokozmu.

Vo svetle tohto obnoveného stavu poznáva žiak svoje poslanie. Akonáhle sila Gnózy vykoná túto prácu, prúdi opäť nahor k svätyni hlavy a alchymický proces dokončí. Ak si predstavíme, ako cirkulujú manifestujúce sa sily Gnózy, bude nám jasné, prečo bol plexus sacralis nazvaný svätým plexom. Ak sa podarí prielom touto bránou, tvorí sa nový éterický nervový systém. V krvi sa uvoľňuje nová skupina hormónov, ktorá reaguje výlučne na nové hormonálne fluidum. Vzniká tiež nové éterické fluidum krvi.

Tak s úžasom poznávame zázrak, že nezávisle na prírodnom zrození vzniká v celom systéme nová osobnosť, duchovno-duševný človek, ktorý pôsobí vo svete, ale nie je z tohto sveta.

Kto začal s budovaním tejto novej osobnosti, tohto nového chrámu, kto k nemu položil hoci len prvý kameň, je v pravom slova zmysle slobodomurárom.

Preto apoštol Pavol svedčí:

„Zasiate je pomínutelné a povstane nepomínutelné.

Zasiate je v ponížení a povstane v sile.

Zasiate je prírodné telo a povstane telo duchovné.“

Ján van Rijckenborgh vo štvrtom diele knihy „Egyptská pragnóza“ k popísaným procesom transfigurácie píše: „Týmto spôsobom môže Boh v nás prítomný vesmír prírody smrti prinútiť k znovuzrozeniu, čím je časopriestor pohltentý večnosťou. Prírodná postava pochádza z času, a preto je podriadená času; nová duševná postava je spojená s nebeskými silami, a preto stojí

vo večnosti. Takto je teda čas zrušený večnosťou. Takto je manifestáciou duševného tela smrť prekonaná.“